

Магията на Коледа

И пак приближава Коледа! Вълшебният празник, който сплотява всички семейства. Денят, в който забравяме за забързаното си ежедневие и се потапяме в магията на тържествения дух, в света на най-неочакваното и изненадващото. Подаряваме си подаръци и се събираме край отрупаната с вкусни гозби трапеза. Навън е снежно, а в домовете се усеща топлина и уют, празничност. И още нещо!

Докато мама приготвяше празничната вечеря, на мен ми хрумна прекрасна идея, с която да зарадвам много хора. Идеята ми беше да приготвя топла храна и вкусни канелени сладки, които да занеса в дома за сираци. Така аз исках да предам магията на коледния празник и да ги зарадвам.

Споделих идеята си с мама. Тя се съгласи и с голямо желание отидохме на пазар. Купихме всичко необходимо. Като се прибрахме къщи, аз се заех да изпека коледните бисквитки, а мама - баницата с късмети.

Докато приготвяхме храната с обич и желание, слушахме любими коледни песни. Аз изпекох сладки в различни форми - на елхичка, канелено човече, снежинки, звездички, украсих ги с пръчици и ги оцветих с бои за десерти. За да придобият завършен вид ги опаковах в пликче с панделка и към всяка сладка добавих картичка с пожелание за празника. Като опаковах сладките чух хрускане и когато погледнах под масата, видях как моят домашен любимец си беше откраднал няколко от бисквитките и си похапваше сладко, сладко. Усмихнах се и продължих да опаковам.

Мама също беше готова с баницата. Тогава сложихме храната в кутии и се отправихме към дома за сираци. Улиците бяха украсени с много красиви улични лампи. Беше студено. Звездите украсяваха небето. Когато пристигнахме в Дома за сираци, им подарихме подаръците.

Очите на децата грееха от радост, бяха щастливи от подаръците, които получиха, но повече от това, че има някой, който да помисли за тях.

В Дома нямаше елха, нито коледна украса. Затова решихме заедно да украсим коридорите с моите коледни украшения. Докато закачахме ръчно изработените от мен празнични украси, навън валеше пухкав бял сняг. Разказвахме си коледни приказки и случки с щастлив край, хапвахме баница и сладки. Настроението беше коледно – мама се беше сетила да сложи късмети и наричания в баницата и под всяко парче – по паричка. Бяхме много щастливи, но най-много – децата!

Най-големият ми подарък за Коледа бяха усмивките на сираците, когато получаваха подаръците си. Подаръци, които не можем да купим с пари!

Коледа е времето за добротата и затова решихме да разпръснем още от магията ѝ като посетим болните хора, които не могат да бъдат със семействата си. Тръгнахме към болницата. Първата стая, в която избрахме да влезем, беше при една възрастна жена, на легло, не можеше да става сама. Старицата беше много мила и с добро сърце. Когато влязохме при нея, тя гледаше учудено и не знаеше какво се случва. Аз ѝ подадох от топлата вкусна баница на мама и от сладкиша и ѝ пожелах да оздравее бързо и да е жива още дълги години. Жената се усмихна и ми благодари през сълзи. Макар и за кратко, внесохме радост и внимание в стаята, в сърцето ѝ.

Във втората стая лежеше възрастен мъж, сам, в тежко състояние. Той спеше, може би под въздействие на лекарствата – не можа да ни види дори. Влязох тихо и му оставих от сладките, парче баница с късметче и моя картичка с пожелание лично към него да оздравее!

Така преминахме през всички стаи и радвахме все повече и повече болни хора. Те на свой ред ни отвръщаха с благодарствени думички. Чувствах се полезна, дарявайки внимание и усмивки на болните, това най-много помага - утешава и лекува душите!

Най-трогателна и запомняща си остава за мен и досега срещата ми в детско отделение. Да видиш болни деца, събрани в едно пространство, миришещо на лекарства, изпълнено с детски плач и болка, е доста нежелана гледка. Особено когато празникът чука по вратите! Мястото на всяко дете е някъде близо до елхата, в очакване на подаръците у дома. Дарихме дечицата с лакомства, сувенири, специално подготвени от мен и мама, е, помогна и баба... Представа си нямате каква радост беше да сме заедно, да поиграем, да се посмеем, да запълним част от времето им в болничното заведение! Няма да забравя как малкият Добринчо се впи в мен, като ме прегърна, не искаше да ме пусне да си тръгна! С едни големи и красиви тъмни очички, много обичливи... Разбрах, че е без майка. Аз си нямам братче и сестриче. Дълго молих мама да си го вземем при нас, и в нейните очи имаше сълзи и тъга, нямаше как да се случи. Тук оставихме по частица от себе си при всяко болничко детенце и много обич, а отнесохме доста болка.

Докато се прибирахме към къщи двете с мама си поплакахме – мъчно ни беше от човешката болка, която е толкова много и не пита дали идват празници, за съжаление! За наша радост ние изпълнихме своята благородна мисия на хора, готови да помогнат в труден момент на други хора и да намалят болката и страданието. На душите и сърцата ни беше леко, защото знаехме, че така трябва да се постъпва! Много искам да предам нататък и в бъдеще да няма страдащи, без да има такива, които с добрите си души ще се притекат на помощ, ще покажат състрадателност и човешкото в себе си! Искам в нашия свят деца да помагат на деца, хора – на други хора... В изпитанията си никога никой да не е сам!

За мен всеки ден до и около Коледа е прекрасен! Искам да подаря своето желание на хората, които наистина имат нужда от Коледно чудо. Дори само едничко нещо от това да се сбъдне, ще бъде най-щастливата на света!

Щастието не се продава и купува! Да го даряваме! Безплатно е и безценно!

Накрая какво искам за себе си! И тази година, Дядо Коледа, искам да не загубя способността да обичам, да обичам родителите си, приятелите си, съучениците си... Да обичам, както ме учи мама, защото така ще бъде себе си и само с обичта ще чувствам, че живея и дишам, ще съм полезна на себе си и другите! Може би моите желания са повторяеми - аз искам най-много здраве и любов. Ако ги има, тогава ще бъде Щастливата! Онази, която ти, Дядо Коледа, познаваш!

Ивона Атанасова Атанасова, 6 клас, 12 години

Първо ОУ „Свети княз Борис Първи“, Варна